

LIVERDUN

BARRE

GR 5 – LIVERDUN - BARR

Zaterdag 30 augustus 2008

*Vertrek om 12.00 uur – aankomst omstreeks 17.30 uur. Liverdun – Brin-Sur-Seille 26 km.
Gemiddelde snelheid in beweging : 5,1 km.*

Voor we (Staf en ikzelf Ludwig) aan onze eigenlijke tocht beginnen maken wij eerst een tussenstop in Nancy, waar wij moeten overstappen op een andere trein. We maken een rondgang in het stadje waar er een gezellige drukte heerst.

Staf voor de poorten van de Place Stanislas

Porte de la Craffe

Rond de middag beginnen we aan ons eigenlijke traject van de GR5. We hebben geluk. Er is veel zon en het is warm. Van in Liverdun gaat het al meteen in stijgende lijn, maar wij hadden dan ook niets anders verwacht.

Mooie vergezichten strelen ons oog. We doorkruisen ook verschillende dorpjes en steegjes. Op een bepaald ogenblik komen we uit de velden op een asfaltbaan. We zitten al een tijdje zonder drinken en het wordt ook etenstijd. Het eerste huis in de straat heeft een mooie zitbank voor de woning staan. Ik stel voor aan Staf om aan de bewoner van het huis te vragen of we op zijn bank even mogen gaan zitten om er wat te rusten en te eten. Terwijl ik dit tegen Staf zeg kruist er een oudere dame, in lichte loopspas, ons pad. Deze dame gaat binnen langs de achterzijde van de woning. We denken dat het hier de vrouw des huizes betreft en gaan haar achterna. Als ik op enkele passen van haar ben hoor ik haar nog zeggen : “Twee Hollanders”!

Voor ik haar ook maar iets kan vragen zegt ze mij dat meneer al naar de voordeur is gegaan en kordaat wijst zij ook in die richting. Er heerst nogal wat commotie en ik vraag me af wat er gaande is. We gaan terug het hoekje om en inderdaad daar staat ons al een man in bloot bovenlijf ons op te wachten. Ik vraag hem of we zijn bank even mogen gebruiken om te rusten en te eten. Meteen worden wij overladen met vriendelijke uitnodigingen. Natuurlijk mogen we de bank gebruiken, en dit zolang we maar willen. Natuurlijk mogen wij er ook ons potje koken. En of we soms geen water nodig hebben, of nog iets anders. En al vlug raken we aan de praat met deze man die Antoine blijkt te heten.

Antoine met zijn “le livre d’or”

Antoine is een gepensioneerde spoorwegambtenaar. Regelmatig werd er bij hem aangebeld door trekkers die om water kwamen vragen. Sedert 1999 vraagt hij aan elke trekker om iets in zijn boek te schrijven. Volgens Antoine zijn het vooral geleerde mensen die trekken. Ingenieurs, onderwijzers, dokters, ambtenaren, militairen en brandweermannen. Een automekanieker en een rijkswachter was hier nog niet gepasseerd. We moesten dan ook zeker ons beroep noteren in zijn boek.

Ik blader eens vlug door het boek en stel Antoine voor om mij alles door te mailen. Dan zet ik zijn "livre d'or" op het internet. Antoine is in de wolken.

Tijdens het koken wordt het gouden boek ingevuld. Dit maakt de GR5 ook zo mooi. Je wordt er aangesproken door mensen die je van haar of pluim kennen. Ze willen weten van waar je komt en waarom je aan zo een onderneming begint. Zowel Staf als ikzelf zijn blij met deze ontmoeting.

Antoine verontschuldigt zich uitgebreid dat hij niet langer bij ons kan blijven. Hij wordt verwacht op een familiefeest. Toen wij passeerden kwam hij tevens juist van onder de douche. En toen de buurvrouw riep dat er "randonneurs" waren is hij meteen in zijn broek gesprongen. Vandaar zijn ontblote bovenlichaam.

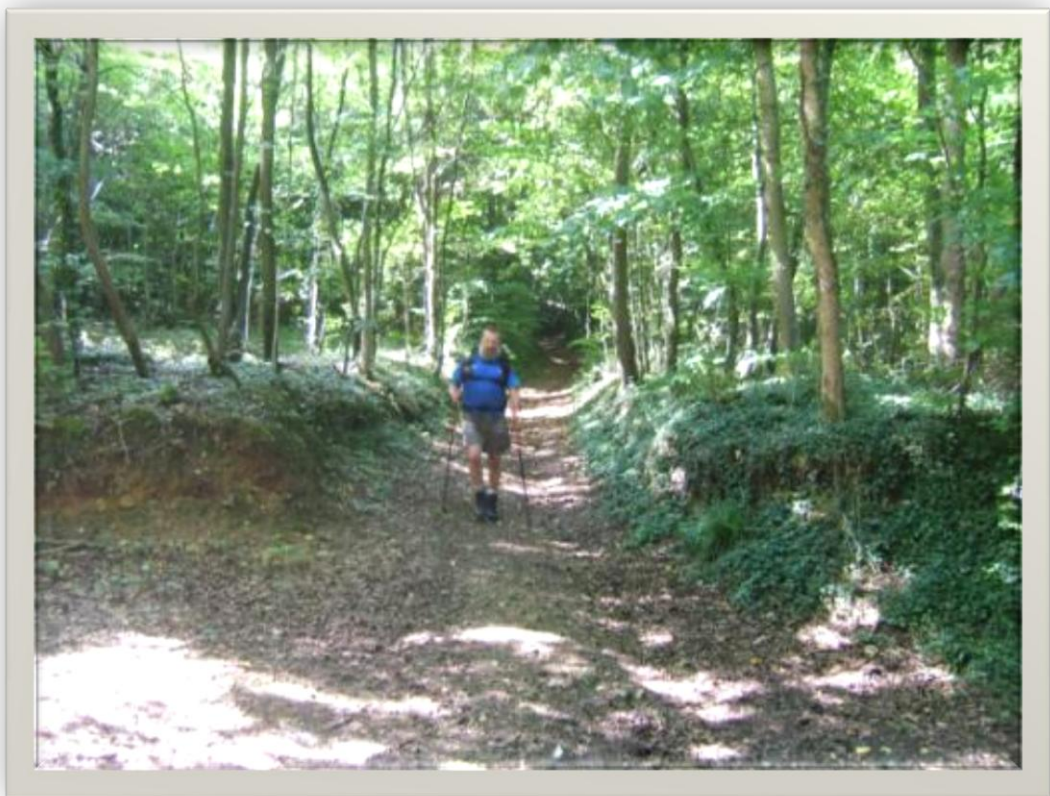
We danken Antoine voor zijn gastvrijheid en wisselen onze e-adressen uit.

Antoine wijst ons tevens de weg naar het voetbalveld. Dat ligt maar vijf minuten van de GR af en daar kunnen we dan ons tentje zetten. We hebben er water en toiletten. En volgens

Antoine is het veld er zo egaal als een biljarttafel. En we mogen gerust zijn, het is daar zeer rustig.

We volgen de raad op van Antoine en we begeven ons naar het plaatselijk voetbalveld. Erg rustig is het er echter niet. Er is juist een huwelijksfeest aan de gang. Maar geen nood. Enkele honderden meters verder vinden wij een mooi plaatsje aan de kerk van Brin-Sur-Seille. Het uitzicht is er tevens adembenemend. Alleen het klokkengelui om het half uur is een storende factor die we er echter graag bij nemen. Gelukkig blijft de klepel stil hangen tussen 23.00 en 07.00 uur.

Staf rust wat uit en geniet van het mooie uitzicht van onder de kerkeboom.

Sedert we op Frans grondgebied zitten eet Staf enkel nog Frans brood. Hij vindt dat we ons maar moeten aanpassen aan onze omgeving. Vandaar dat ik Staf de ganse nacht gebeden heb horen prevelen in zijn slaap. We lagen immers letterlijk onder de kerktoren. Of zou ik gedroomd hebben?

Zonsopgang gezien van aan ons tentje.

Zondag 31 augustus 2008

Vertrek om 08.00 uur – aankomst omstreeks 15.30 uur. Van Brin-Sur-Seille tot Vic-Sur-Seille 31 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 5,2 km.

Om 07.00 uur worden we gewekt door het eerste klokkengelui. Dat is gemakkelijk. Daarmee hebben we onze wekker niet moeten zetten. Het is terug goed weer en het belooft weer een warme dag te worden. Staf heeft rond 05.00 uur mensen rond onze tent gehoord. Misschien daarmee dat Staf aan het bidden is geslagen. En blijkbaar heeft men zijn gebeden verhoord want de mensen hebben ons niet lastig gevallen.

Ikzelf heb niets gehoord want ik had mijn oordopjes in.

In Salornes komen we weer zonder drank te zitten. Het is nog één uur te gaan tot de camping in Vic-Sur-Seille. Het is warm en onze tong plakt aan ons gehemelte. Plots zie ik enkele mensen aan de barbecue zitten in hun tuin. Ik vraag hen of we soms niet wat water kunnen krijgen. De vriendelijke man des huises wilt met veel plezier onze waterzak vullen. Als we hem onze lege waterzak overhandigen vraagt hij om hem te volgen. We doen onze rugzakken af en volgen de man. We worden meteen voorgesteld aan de rest van de aanwezigen. Deze zitten juist een drankje te nuttigen. Onze waterzak wordt meteen aan de kant gelegd en we moeten aanschuiven aan de tafel. De bewoner geeft ons enkele glazen fris water maar hij voegt er iets aan toe. Volgens hem is het toevoegsel vitamine P, goed voor de dorst. Maar op de medicijnfles staat "Pastis". Men dringt aan om te blijven eten, er is eten genoeg. Maar dat zien we niet zitten, we moeten de camping nog kunnen halen op eigen kracht en bedanken hier dan ook voor.

Wederom komen we tot de vaststelling dat de GR5 iets speciaals heeft. De mensen die langsheen de GR5 wonen kennen deze GR maar al te goed en zijn geïnteresseerd in het "waarom". Als wij hen dan zeggen dat dit voor ons vakantie is dan zien we sommige mensen toch wel rare gezichten trekken.

De barbecue is al aan het opwarmen. Wij zijn wat aan het afkoelen met een fris drankje in de hand. Gelukkig is er wat schaduw want die barbecue straalt toch ook wel enige warmte uit.

Het karafje water staat tussen de medicijnflessen.....

Onze lege waterzakken liggen op het venstertablet.....

Na wat vitamine "P" gedronken te hebben nemen we afscheid van het gezelschap. En men dringt er op aan om toch nog maar eens langs te komen. En wie weet; misschien doen we de GR5 wel nog eens in de omgekeerde richting!

Het vroegere treinstationnetje heeft nog niets aan charme ingebonden

In België deden we onze was met Sunlightzeep, in Frankrijk met Marseillezeep

Maandag 1 september 2008

*Vertrek om 07.30 uur – aankomst omstreeks 17.00 uur. Van Vic-Sur-Seille tot Rhodes
36 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 5,2 km.*

Staf kan het niet laten om de plaatselijke waterpomp eens te proberen. En voorwaar er komt nog water uit ook.

Porte de France in Marsal

Staf achter slot en grendel. Daar kan hij nog weinig mispeuteren!

Tegen de middag zoeken wij ons een goed plekje om er te eten. Als we de kasteelhoeve van Alteville passeren installeren wij ons op de trappen van een der gebouwen en koken er ons potje. Vervolgens zetten we onze weg verder.

Even verderop ontmoeten wij nog een trekker die in de velden wat zit uit te rusten. We maken kennis met elkaar. Het is een Amsterdammer die Aat heet. Hij is al bezig aan de GR5 sedert 2000. Elk jaar doet hij één stuk. Hij is naar hier gekomen per autostop en wilt zoveel mogelijk wild kamperen. Aat is begonnen aan de GR5 nadat een van zijn dochters genezen was van botkanker. Jammer genoeg heeft zijn dochter wel een beenamputatie moeten ondergaan. En nadat Aat zowat een jaar lang dagelijks werd gekonfronteerd met de ziekte en het ziekenhuis moest hij er even uit. Toevallig werd het de GR5 in de Belgische Ardennen. Sedertdien heeft de GR5microbe Aat te pakken gekregen en wil hij hem helemaal doen. We wisselen onze gegevens uit en beloven contact te houden met elkaar. Normaal gezien zullen we Aat niet meer tegen komen aangezien wij in Rhodes naar de camping gaan en Aat nog een eindje verder zal stappen.

Soort zwam

Staf (gekniel/in bidhouding) en Aat

Een legerhelicopter landt zowaar op een boogscheut van ons

Staf controleert of het tentje wel vlak genoeg staat

De mooie camping aan de haven in Rhodes

Staf is vrolijk. De zon schijnt, hij kan zitten in een lekkere stoel, heeft een pintje voor hem staan en heeft daarbij een mooi uitzicht. Wat kan het leven toch mooi zijn.

Als Staf een naakte vrouw gezien heeft moet je hem zeker niet aanspreken

Staf heeft evenveel spieren (of zijn het vetten) als het houten beeld

Zonsondergang (boven) en zonsopgang (onder) in Rhodes

We hebben vandaag terug een ganse dag mooi weer gehad. Weliswaar ietsje te warm om te stappen maar liever te warm dan regen. Het is blijkbaar een overgangsdag. We hebben veel asfalt onder de voeten gekregen maar hebben toch genoten van de mooie vergezichten.

Dinsdag 2 september 2008

Vertrek om 07.00 uur – aankomst omstreeks 16.00 uur. Van Rhodes tot Saint-Quirin 32 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 5,2 km.

Kerk in Rhodes bij ons vertrek

We bevinden ons nu aan Etang du Stock. Ik weet niet of er hier monsters zitten maar in het mistige gedeelte zie ik er toch meerdere. Als ik Staf hierop attent maak steekt hij een tandje bij, zegt niets en kijkt alleen nog recht voor zich uit. Staf heeft het niet zo begrepen op spoken en monsters. Hoor ik hem daar toch weer enkele gebeden prevelen.....

Enkele boten op het Canal des Houillères de Sarre

Als je goed kijkt zie je op de achtergrond al de contouren van de Vogezen

Staf genietend van het uitzicht

We hebben nog altijd mooi weer. Maar naar we vernemen gaat hier verandering in komen. We wachten af en zullen wel zien. Ondertussen genieten we van al het moois dat de GR5 ons biedt.

De Vogezen komen dicht(er) en dicht(er)

De Sint-Jacobsschelp duidt er op dat hier een wandelaar woont die naar Compostella is geweest. Bij deze man zijn we gaan aanbellen om er water te vragen. We mogen tevens gebruik maken van zijn bank om er te eten en te koken. De bewoner doet ons tevens uitgebreid verslag van de volgende 50 kilometer GR5. Ook weet hij ons te zeggen waar er nog bevoorradingspunten zijn. Hieruit blijkt dat de topo, in dat verband, helemaal niet is aangepast.

